

band

Pingel - 0:07

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 536, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 9, Sarah Vaughan, deel 2. Toen Billie Holiday en Ella Fitzgerald 30 waren, respectievelijk in 1940 en 1948, had Holiday haar artistieke top al een kleine tien jaar eerder bereikt, Fitzgerald was er nog zeker niet aan toe, Sarah Vaughan precies. Vandaar de vergelijking, omdat we in Vaughan's '53/58 hoofdstuk nu op die plek zijn. In 1953 begon haar contract met Mercury Records, dat zes jaar zou duren. Nu twee opnamen uit de session van 6 juli 1954 met een orkest o.l.v. Hugo Peretti. Van Harburg en Lane is "Old devil moon".

vol 1
disc 2

Sarah Vaughan: Old devil moon (E.Y.Harburg, B.Lane)
2 - 2:33 - Mercury 826 322-2

"Old devil moon". Books schreef "Saturday".

idem

Sarah Vaughan: Saturday (Brooks)
4 - 2:27 - idem

"Saturday". Mercury, NYC, 6 juli 1954. En nog met hetzelfde orkest, uit november/december '54 -dat heeft de firma niet goed

idem

bijgehouden: "Tenderly" (J.Lawrence, W.Gross)
17 - 3:10 - idem

"Tenderly" van Lawrence en Gross. In NOS Jazzgeschiedenis 521, die 26 januari 1991 werd uitgezonden was ik bezig met hoofdstuk 7: trompettist Clifford Brown. Het ging daarbij om een Sarah Vaughan-session voor het jazzlabel van Mercury, Emarcy, nu het accent op Vaughan die bij die twee sessions met Brownie een tweeenheid vormde zoals daarvoor eigenlijk alleen Billie Holiday en Lester Young. Vijf stukken, waarvan vandaag drie. Naast Vaughan en Brown twee te verwaarlozen blazers, Herbie Mann-fluit en Paul Quinichette-tenorsaxofoon, en de vaste ritmesectie van de zangeres die het moeilijk had, niet homogeen klonk. Jimmy Jones-piano, Joe Benjamin-bas, Roy Haynes-drums. Niettemin is het totaal resultaat van een artistiek ongekend hoog niveau, waarbij nog duidelijk aangetekend dient te worden dat de zangeres niet alleen de grote lijn van de arrangementen bepaalde, maar ook met regelmaat achter de piano ging zitten om de exacte accoorden aan te

XXXXX

✓ Sarah Vaughan op 6 juli 1954 voor
Mercury in NYC, met een orkest o.l.v.
Hugo Peretti.

geven, ~~maar~~ ook de volgorde - 'zo wil ik de changes hebben'.
16 december 1954, met een scat-chorus: "Lullaby of Birdland".

Vol 1
disc 3

Sarah Vaughan: Lullaby of Birdland (G.Shearing, B.Y.Foster)
2 - 4:00 - 826 323-2

"Lullaby of Birdland", dat het volkslied werd van de jazzclub Birdland waar het naar genoemd werd door George Shearing. De heer Forster maakte er later die onbenullige tekst bij. Dit was de mooie ^{van de 2} ~~versies~~, waarin niet gemonteerd is. Een tekst van niveau nu, door Paul Madeira gemaakt bij een schitterende ballad, onvermoed talent van klarinetist/altsaxofonist Jimmy Dorsey: "I'm glad there's you".

idem Sarah Vaughan: I'm glad there's you(P.Madeira, Jimmy Dorsey)
4 - 5:12 - idem

"I'm glad there's you", laatste song van de eerste session, 16 december 1954. Twee dagen later: van Raye en DePaul: "He's my guy".

idem Sarah Vaughan: He's my guy (Raye, DePaul)
7 - 4:15 - idem

"He's my guy", ^{voor}Mercury maar uitgebracht op het jazzlabel Emarcy, NYC, 18 december 1954. Bij Sarah Vaughan speelden Clifford Brown-trompet, Herbie Mann-fluit, Paul Quinichette-tenorsaxofoon, Jimmy Jones-piano, Joe Benjamin-bas, Roy Haynes-drums. Volgende keer nog twee songs uit deze session, daarna Sarah Vaughan met een band o.l.v. Ernie Wilkins. Dit was NDS Jazzgeschiedenis 536, MdR.

NA 172 3 GP

0 0 0 0 0

→ 25:3 B

pijket vergeten kant 05.05.91

~~25~~

~~AKKO ERK~~

~~035-77-2490~~